

Necati Tosuner - Bir Tutkunun Dile Getirilme Biçimi

Yapı Kredi Kültür Yayınları, s.23-25

Sonra...

Masanın orta yerinde bir kitap duruyordu. Tabakların.. bardakların arasında, fırından yeni gelmiş bir ekmek gibi -yine de sakince- duruyordu. Sanki, niçin sakın olmaması gerekiyordu?

"Düşünsene..." dedim arkadaşşıma. "Kitabımın çıkmasına bile sevinmedi!"

Arkadaşım baktı. Kitaba da baktı. Gözlüğünü ortasından itti, bir şey demedi.

"Sevinmiyor da değil, daha kötüsü..." dedim. "Sevinemiyor!"

Yine gözlüğünü iteledi arkadaşım, -sinirlenmişti. Ve bunu bana belli etmek istemiyormuş gibiydi.

"Oysa, senaryoda bu yoktu..." dedim. 'Bak, nerden nereye geldik!.. Hah, birlikte yaşanmaya hazırlanıyorduk da..."

Arkadaşım, boynunu büktü biraz, iki parmağı şakağına dayalı, öylece durdu.

"Ben anlamıyorum..." dedi sonra. "Hiç anlamıyorum... Nasıl böyle..."

"Hadi bir yudum alalım..." dedim.

"Kitabı ıslatmak olsun..." dedi.

"Evet, kitabı ıslatmak için..." dedim. "Boşanmayı ıslatacak değiliz ya..."

"Çoğu kişi de boşanmayı ıslatır oysa..." dedi arkadaşım.

"Oysa, -mı?..."

Sonra sustuk.

Sıkça geldiğimiz bir yerdi. Bahçenin oturduğumuz bölümü camlarla çevriliydi. Birkaç masa ancak doluydu. İç bölümse, öğle yemeği yiyenlerle tıklım tıklımdı. Yakınılardaki işyerinde çalışan, çoğunluğu genç insanlardı.

Sonra karşiki camiden ezan okunmaya başladı. Sessizce içmeyi sürdürdük. Ezanı dinledik.. kendimizi dinledik.. geldim geliyorum yaza baktık.

Sonra, hiç olmadık bir şey oldu: Ağacın biri bana göz kırptı.

Baktım, evet bana!

Bahçenin ortasında, birbirlerine özellikle yakın olmayı seçmiş gibi duran iki ağaç vardı. Daha çok da şeftali ağacına benziyordu. Çiçekleri, "Ben şeftaliyim!" diyordu.

Yok, yanılmıyordum. Göz kırıyordu.

Usulca arkadaşşıma dedim ki:

"Bana göz kırıyor..."

Arkadaşım gizliden camdaki görüntüleri taradı bakışlarıyla, sonra bana eğilerek

sordu:

"Hangisi?.."

"Daha narin olanı..."

"Sarışın olan, ha?.." dedi.

"Yok canım, kızlar değil..." dedim. "Şurdaki şeftali ağacı..."

Arkadaşım, camın derinliğine dikkat edince, ağaçları seçti.

"Bana göz kırpmıyor..." dedim.

"Şeftali ağacı ha?.."

"Evet..." dedim. "Belki şeftali değildir. Bana göz kırpmıyor..."

Arkadaşım bardağını uzattı:

"İyi ya..." dedi. "Sen de göz kırp ona!"

Güldük.

Baktım, incecik iki şeftali ağacıydı, -ve tüm bahçeye sanki uzak duruyordu.

Sonra arkadaşım hesabı ödedi, çıkıyoruz.. tam çıkacakken, yerdeki dört parmak betondan aşağıya tökezledi arkadaşım, düşmemek ve gözlüğünü de kurtarmak için çabalarken daha da hız kazandı ve yuvarlandı ileriye!

Gölge bir yere çekildi, ayağını tutarak kıvrandı biraz.

"Durup dururken..." dedi.

Ben bir şey demedim.

Yine de tutamadım kendimi:

"Beton sana göz kırptı!" dedim.

Önce bir baktı bana, gülmeye yakalandı sonra.

Sonra da dedi ki:

"Az daha kafamı patlatıyordu!"

* * *

Ay çok güzeldi. Gökte "ay!" dedirtecek bir ay vardı. Şaşmak bile bir şeydi. Elli yaşında şaşmak, çok daha başka bir şeydi. Sanki başka bir şey yoktu. Evet, hiçbir şey yoktu. Koskocaman bir ay vardı. Yalnızlık vardı. Sanki hiçbirşey yoktu, -yalnızlık vardı. Evin yolu niçin güzeldi?.. Sen nerdeydin?.. Evde miydin?.. Sen beni terk etmedin mi?.. Sen...

Hiç ışık yanmıyordu.

* * *

Ertesi gün arkadaşımı çalıştığı yerden telefonla aradım.

Yardımcısı bayan:

"Siz duymadınız mı?.." dedi.

"Ayağı..." dedi.

"Hastanede..." dedi.

Kentin karşı yakasından hastaneye ulaşmak tam iki saatimi aldı. Evet, ayağı alçıdaydı ve imza biriktiriyordu.

"Çok mu kötü?.." dedim.

"Yok..." dedi. "Çatlamış yalnızca..."

Alçıyı okşadım hafifçe. Çocukluğumdaki alçılara benzemiyordu, -pırıl pırıldı.

Neyse ki, bu anlattıklarımın tümü gerçekte olmadı.

Şimdi şu soruyu sormanın tam yeri:

Hangileri oldu.. olmadı hangileri?..